

Cuprins

- 1 Introducere
- 2 Este zeciuiala pentru credincioșii Noului Testament?
 - 2.1 Zeciuiala înainte de Lege
 - 2.2 Zeciuiala în timpul Legii lui Moise
 - 2.3 Zeciuiala în Noul Testament
- 3 De ce ar trebui să dăm zeciuială?
- 4 Cât anume reprezintă zeciuiala?
- 5 Când ar trebui să dăm zeciuiala?
- 6 Unde ar trebui să dăm zeciuiala?
- 7 Trebuie să dăm zeciuiala când suntem în datorii?
- 8 Ce se întâmplă dacă nu dăm zeciuială?
- 9 Depind vindecarea și prosperitatea noastră de zeciuială?
- 10 Ne va da Dumnezeu înapoi zeciuiala înmulțită?
- 11 Descarcă mesaj audio

Introducere

Este zeciuială pentru credincioșii Noului Testament? Nu este zeciuiala o practică a Vechiului Testament? De ce ar trebui să dăm zeciuială? Cât ar trebui să dăm ca zeciuială? Ar trebui să dăm zeciuiala din veniturile noastre brute sau nete? Când trebuie să dăm zeciuiala? Unde ar trebui să dăm zeciuiala? Ar trebui să dăm zeciuiala chiar și când suntem în datorii? Ce se întâmplă dacă nu dăm zeciuiala? Suntem blestemați? Depind vindecarea și prosperitatea noastră de zeciuială? Ne va restitui Dumnezeu zeciuiala înmulțită?

Toate acestea sunt întrebări importante cu care mulți creștini încă se luptă astăzi. Scopul acestui articol este de a răspunde la ele și de a încerca să aducă o claritate practicii de zeciuială în era Noului Testament. Mai exact, acest articol va demonstra că zeciuiala este încă valabilă în Noul Testament, dar mai mult ca un reper al dărnicii și nu ca o regulă

impusă.

Este zeciuiala pentru credincioșii Noului Testament?

DA și NU:

DA, pentru că Dumnezeu a fost dintotdeauna DARNIC și această calitate este parte integrantă a naturii Lui, dezvăluită în toată Scriptura, precum sunt și sfințenia și dragostea Lui. Faptul că Dumnezeu este sfânt și că dorește ca și noi să umblăm în sfințenie nu s-a schimbat de la Vechiul la Noul Testament. Noi suntem chemați să trăim vieți sfinte, mai ales că Dumnezeu ne-a dat totul, ce a avut El mai bun, pe Singurul Său Fiu și pe Duhul Sfânt.

DA, deoarece zeciuiala a fost prezentă înainte de Lege, a fost preluată în timpul Legii lui Moise și apoi menționată și după Lege.

NU, din moment ce nu suntem blestemați chiar dacă nu dăm zeciuiala deloc.

NU, pentru că în Noul Testament nu există nici o poruncă specifică cu privire la zeciuială, ci Noul Testament vorbește despre generozitate și dărnicie în general. Noi suntem chemați să dăm orice sumă decidem în inima noastră, dar cu bucurie și din toată inima (2 Corinteni 9:7). În Noul Testament, zeciuiala este un reper sau o disciplină și nu o regulă. Noi suntem chemați să dăm chiar mai mult decât zeciuiala. Accentul nu se pune pe cât de mult dăm, ci pe modul în care dăm: cu credință și bucurie.

Zeciuiala înainte de Lege

În timpurile străvechi, zeciuiala nu se rezuma doar la oamenii religioși, precum națiunea Israel. Acordarea unei porțiuni din venitul cuiva fie unei zeități păgâne, fie autorității de guvernare era un obicei larg răspândit. Numai dacă citim Geneza 47:24 vedem cum egiptenilor li s-a cerut să plătească lui Faraon

20% din recolta lor. Alte documente extra-biblice indică faptul că zeciuiala era practică în întreaga lume antică printre sirieni, lidieni și babilonieni.

A fost zeciuiala prezentă printre oamenii lui Dumnezeu înainte de Legea lui Moise? Există două exemple de zeciuială pre-mozaică. Citim în Geneza 14:18-20 că Avraam a dat „o zecime din toate” lui Melhisedec. Deși Avraam a dat din prada războiului în acest caz și nu din veniturile sale anuale sau lunare, și chiar dacă ar fi urmat doar un obicei cultural al timpului său când a dat zeciuială, se pare că el a știut instinctiv că lui Melhisedec îi va plăcea darul lui. În Vechiul Testament nu există nimic care să indice că Avraam a primit vreodată instrucțiuni divine cu privire la zeciuială. Apostolul Pavel amintește gestul lui Avraam în Evrei 7:4 când vorbește despre superioritatea preoției Noului Legământ a lui Isus Cristos față de preoția Legământului Vechi și despre superioritatea lui Melhisedec față de Avraam.

În Geneza 28:22 găsim al doilea exemplu de zeciuială pre-mozaică. Aici Iacov a promis că va da o zecime din tot ce va avea lui Dumnezeu. Deși jurământul său era condiționat de binecuvântarea lui Dumnezeu întâi, el știa totuși că dăruirea înapoi lui Dumnezeu a celei de a zecea parte ar fi plăcută ca mulțumire și L-ar onora pe Dumnezeu. Altfel, el nu ar fi venit cu o astfel de idee înaintea lui Dumnezeu.

Zeciuiala în timpul Legii lui Moise

În Leviticul 27:30, Moise adaugă zeciuiala la Lege:

Leviticul 27:30 (BTF2015)

³⁰ Și *toată zeciuiala pământului*, fie din sămânța pământului, fie din rodul pomilor, este a DOMNULUI, ea este sfântă DOMNULUI.

Primul procent de zece la sută era numit „sfânt” sau pus deoparte, ca aparținând lui Dumnezeu. Israelii trebuiau să întoarcă lui Dumnezeu ceea ce era deja al Lui și prin facerea acestui lucru, să recunoască purtarea de grijă a Celui Atotputernic.

Apoi, în Numeri 18:21-24, vedem că Leviții serveau o funcție specială în Israel; slujeau înaintea lui Dumnezeu ca preoți ai lui Israel. La porunca lui Dumnezeu, Leviții nu aveau parte din moștenire la fel ca celelalte seminții. Domnul era partea lor de moștenire (v. 21):

Numeri 18:21-24 (BTF2015)

²¹Și, iată, am dat copiilor lui Levi *toate zecuielile ca o moștenire, pentru serviciul lor pe care îl servesc, serviciul tabernacolului întâlnirii.*

²²Nici nu trebuie de aici înainte să se apropie copiii lui Israel de tabernacolul întâlnirii, ca nu cumva să poarte vreun păcat și să moară.

²³Ci leviții să facă serviciul tabernacolului întâlnirii și să poarte nelegiuirea lor, acesta să fie un statut pentru totdeauna prin generațiile voastre, ca în mijlocul copiilor lui Israel ei să nu aibă nicio moștenire.

²⁴Dar *zecuielile copiilor lui Israel*, pe care ei le aduc ca ofrandă ridicată pentru DOMNUL, *le-am dat leviților ca moștenire*, de aceea le-am spus: Printre copiii lui Israel ei să nu aibă nicio moștenire.”

Aici ÎL vedem pe Dumnezeu cum stabilește ca zecuielile lui Israel să fie folosite ca plată către preoții levitici pentru serviciile lor. Aceasta nu înseamnă că preoții levitici erau scutiți de

zeciuială. Ei trebuiau, de asemenea, să dea zeciuială ca toți ceilalți oameni (Numeri 18:26-28). Din veniturile pe care leviții le primeau din zeciuielele poporului, ei erau responsabili de a da zece la sută lui Dumnezeu.

Zeciuiala nu era o ofrandă voluntară (Deuteronom 12:6). Acea a zecea parte aparținea lui Dumnezeu și israeliții au dădeau pur și simplu înapoi. Dar aceasta nu era singura zeciuială obligatorie. De asemenea, ei dădeau o altă zeciuială pentru a susține un festival special al jubileelor (Deut. 12) și mai aveau și o a treia zeciuială la fiecare trei ani pentru a avea grijă de orfani, văduve și săraci (Deut. 14).

Mai târziu în 2 Cronici 31:5, vedem din nou pe poporul lui Israel aducând din belșug zeciuiala din tot ceea ce aveau.

În sfârșit, avem Maleahi 3:8-10 la sfârșitul Vechiului Testament, unde Dumnezeu reiterează porunca Sa despre zeciuială. De-a lungul Vechiului Testament, o ofrandă era ceva oferit de oameni voluntar, însă zeciuiala era ceva ce ei datorau. Zeciuiala aparținea Domnului și era doar rambursată – nu era un dar. Întregul sistem preoțesc se baza pe zeciuială pentru a rămâne funcțional.

Zeciuiala în Noul Testament

În Matei 23:23, Isus le-a vorbit fariseilor despre zeciuială și milostenie, că trebuie ambele făcute. El nu a eliminat zeciuiala, ci a descalificat-o dacă este făcută fără milă și dreptate. Noi trebuie să practicăm mila și îndurarea fără a neglija zeciuiala.

Evrei 10:1 (BTF2015)

¹Fiindcă legea, *având o umbră a lucrurilor bune ce vor veni și nu însăși imaginea lucrurilor*, nu poate niciodată să desăvârșească pe cei ce se apropie de ea cu acele sacrificii, pe care le-au oferit neîncetat an după an.

Legea lui Moise, în general, a fost o umbră a lucrurilor reale care urmau să vină, o imagine a

realului. A reprezentat un tipar. În Noul Testament, lucrurile din Lege nu au fost înlăturate complet. Ele fie au fost înlocuite cu ceva mai bun și mai mare, fie au fost extinse și amplificate:

De exemplu, sistemul de jertfe repetate de animale, care era imperfect, a fost înlocuit cu jertfa eternă a lui Isus, dată o dată pentru totdeauna.

Legea morală a celor Zece Porunci a fost extinsă și amplificată de Isus în predica de pe munte (Matei 5), de la litera Legii la spiritul Legii, la gândurile interioare și la dorințele inimii. Ea a fost în general extinsă la sfințenia în care noi trebuie să umblăm astăzi.

Mijloacele de a fi sfinți și de a obține neprihănirea prin eforturi umane au fost înlocuite cu efortul și dreptatea lui Dumnezeu.

Realul este mult mai bun decât poza. Există o mare diferență între a privi o fotografie cu persoana iubită și a întâlni-o pe persoana respectivă în realitate. Sentimentele pe care le trăiește cineva când întâlnesc realul sunt mult mai intense decât cele trăite atunci când se uită la o fotografie. La fel s-a întâmplat cu Legea și cu zeciuiala. În Lege, zeciuiala era o poruncă obligatorie. Însă, în Noul Testament, zeciuiala a fost extinsă și amplificată de la o regulă obligatorie la ceva liber și personal, adăugându-i-se și atitudinea inimii cu care cineva dă zeciuiala.

Legea a revelat la un nivel de bază inima și caracterul lui Dumnezeu care este același și în Noul Testament. Legea nu a fost dată într-un vid și apoi complet eliminată în Noul Testament. Dumnezeu nu s-a schimbat. Dacă El a găsit plăcere în zeciuială în Vechiul Testament, El va găsi plăcere în ea și în Noul Testament. În Vechiul Testament, Dumnezeu trebuia să impună o regulă specifică pentru dărnicie pentru a-i ajuta pe oameni să se disciplineze în acel domeniu, deoarece nu aveau natura lui Dumnezeu în ei (nu erau născuți din nou) și nu erau înclinați în mod natural a fi darnici. Nu a fost Dumnezeu bun și inteligent când a cerut oamenilor 10% din bunurile lor? 10% nu era prea mult pentru a-i împovăra și nici prea puțin încât să nu-i coste nimic. În Noul Testament natura credincioșilor s-a schimbat în aceeași natură ca a lui Dumnezeu și Dumnezeu nu are nevoie să impună din nou zeciuiala, dar El se așteaptă ca noi să fim darnici, iar o zecime din toate veniturile ar trebui să fie limita minimă a dărnicii. Deoarece cea mai mare parte a Legii a fost extinsă și amplificată în Noul Testament, același

lucru s-a întâmplat și cu zeciuiala. Ca și creștini, nu suntem obligați de nici o lege sau poruncă a lui Dumnezeu să dăm zeciuială. Însă noi ar trebui să depășim zeciuiala și să dăm nu numai o zecime din venitul nostru, ci și oferte dincolo de zeciuială. Dărnicia către Împărăția lui Dumnezeu este bucuria și privilegiul nostru, nu o lege impusă.

Dumnezeu ne-a făcut bogați în momentul mântuirii (2 Corinteni 8:9). Desigur, această bogăție nu este imediat materializată, ci ea este situată în tărâmul spiritual. Cu toate acestea, ea este la fel de reală, dacă nu chiar mai reală, decât orice altceva. Dumnezeu ne-a dat toată prosperitatea (Efeseni 1:3; 2 Petru 1:3; Romani 8:32) așa că noi dăm pentru că am fost atât de binecuvântați, și nu pentru a fi binecuvântați. Actul de a da demonstrează credință în ceea ce Dumnezeu ne-a dat deja și în ce ne-a promis cu privire la prosperitate. Acea credință manifestată udă sămânța Cuvântului prosperității și neprihăririi în inimile noastre. Drept urmare, prin dărnicie, Dumnezeu face ca tot harul Său să abunde pentru a materializa mai mult din prosperitatea deja disponibilă în tărâmul spiritual, cu scopul principal de a da și mai mult și de a se revărsa în orice lucrare bună (2 Corinteni 9:8) .

Un alt motiv pentru care zeciuiala este pentru credincioșii Noului Testament este următorul: în Vechiul Testament, zeciuiala era folosită ca plată pentru cei implicați în slujire (adică preoții levitici care aveau în grijă Cortul Întâlnirii) și ca fonduri pentru cauze caritabile (hrănirea săracilor, sprijinirea văduvelor etc.). În Noul Testament, același principiu se aplică celor care slujesc pe alții în lucrurile spirituale și în Evanghelie (pastori, învățători, evangheliști, profeți, apostoli). Zeciuiala este principala modalitate de a realiza acest lucru (Luca 10:7; Romani 15:27; 1 Corinteni 9:11-14; 1 Timotei 5:17-18).

De ce ar trebui să dăm zeciuială?

Motivațiile autentice pentru zeciuială și dărnicie în general (și acestea sunt și acestea acesteia) ar trebui să fie următoarele:

Faptul că Dumnezeu este onorat și slujit (binecuvântat) prin umblarea noastră în neprihănirea Lui și în căile Lui în domeniul dărnicii și al zeciuiei.

Împărăția lui Dumnezeu este avansată și slujitorii sunt bine compensați.

Noi cei care dăruim suntem mai binecuvântați:

Cu bucurie și satisfacție că luăm parte la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ și la impactarea vieților oamenilor prin finanțele noastre.

Pentru că umblăm în neprihănire și generăm mai multă credință atât pentru prosperitatea noastră, cât și pentru alte domenii ale neprihănirii din viața noastră. Dărnicia noastră udă în mod continuu în inimile noastre credința în Cuvântul lui Dumnezeu că am fost deja făcuți prosperi și că suntem mereu prosperi.

Pentru că zeciuiala și dărnicia ne ferește de o iubire firească a banilor și de un atașament nesănătos față de bani, care ne poate distruge. Cu cât mai relaxați vom deveni cu dărnicia banilor noștri pentru înaintarea Împărăției, cu atât mai multă credință vom avea în acest domeniu și cu atât mai detașați vom fi din bani. Atunci prosperitatea va curge liber și din abundență prin viața noastră.

Acestea sunt câteva din lucrurile la care Pavel probabil s-a referit când a spus în Faptele Apostolilor 20:35 că este mai mare binecuvântare de a da decât a primi.

Faptele Apostolilor 20:35 (BTF2015)

³⁵V-am arătat toate lucrurile; că, muncind astfel, ar trebui să susțineți pe cei slabi și să vă amintiți cuvintele Domnului Isus, cum el a spus: *Este mai binecuvântat a da decât a primi.*

Cât anume reprezintă zeciuiala?

Alocarea zeciuiei din venitul brut sau net este decizia noastră personală în totalitate. Lucrul important este să oferim 10% din veniturile noastre. Totuși, dacă vrem să umblăm în toată neprihănirea, zeciuiala ar trebui să fie 10% din venitul nostru brut, precum și din orice alt venit suplimentar care vine pe parcursul anului (Geneza 28:22; Evrei 7: 4). Deși vorbim aici despre sume exacte și amănunte practice, lucrul important este ca noi să dăm și să fim

darnici. Atitudinea inimii este cea care contează cel mai mult și credința pe care o manifestăm atunci când dăm.

Când ar trebui să dăm zeciuiala?

Mulți creștini pun deoparte zeciuiala numai după ce toate nevoile lor au fost împlinite și dacă mai rămâne ceva. Cu toate acestea, Scriptura ne învață că zeciuiele și ofertele noastre către Domnul ar trebui să vină primele puse deoparte (Prov. 3:9). Primul lucru pe care ar trebui să-l facem atunci când primim niște bani (de exemplu, salariul lunar) ar trebui să fie să-l onorăm pe Dumnezeu, dăruind o parte din ei lucrării Sale.

De asemenea, unii dintre noi am fost învățați să dăm doar când primim direcție specifică de la Dumnezeu. Însă, Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă manualul Lui de instrucțiuni pentru noi și nu ar trebui să avem nevoie de o voce auzibilă care să ne ofere direcții suplimentare. Există momente în care Domnul va direcționa în mod special dărnicia noastră, dar nu este cazul tot timpul. Scriptura spune:

2 Corinteni 9:7 (NTR)

⁷Fiecare să facă așa cum a hotărât în inima lui, nu cu regret sau din constrângere, pentru că Dumnezeu îl iubește pe dăătorul voios.

Ce s-ar întâmpla dacă singura dată când copiii noștri ne-ar spune vreodată că ne iubesc ar fi atunci când le zicem noi să ne spună? Este adevărat că trebuie să-i învățăm pe copiii noștri să spună lucruri de genul „Mulțumesc” și „Te iubesc”. Noi le spunem întâi specific când să zică astfel de lucruri și la fel Domnul ne conduce în mod specific uneori să dăm. Cu toate acestea, toți părinții își doresc să ajungă ziua în care aceste declarații vin din inimile copiilor lor în mod spontan. La fel, Domnul vrea să dăm atât cât dorim să dăm, și nu sub presiune.

Unde ar trebui să dăm zeciuiala?

În Maleahi 3:10, Dumnezeu spune poporului Său să aducă toate zeciuielele în cămară (BTF2015) sau în visterie (NTR), pentru a fi hrană în casa Lui. O cămară este un loc în care oamenii își păstrează mâncarea sau de unde merg să ia mâncare. Conform acestui pasaj, zeciuiala ar trebui să meargă în locul în care suntem hrăniți și slujiți spiritual. În 1 Corinteni 9:11-14, 1 Timotei 5:17-18 și Romani 15:27, apostolul Pavel spune că cei care slujesc în lucruri spirituale precum predicarea Cuvântului, învățarea sau proclamarea Evangheliei ar trebui să beneficieze de lucrurile materiale ale celor care sunt slujiți. Slujitorii ar trebui să trăiască din Evanghelie.

Învățătura cea mai răspândită este că zeciuiala aparține în întregime bisericii locale, în timp ce doar ofertele dincolo de zeciuiala pot merge și la alte biserici, organizații spirituale sau lucrări caritabile. Și

într-adevăr, biserica locală este coloana vertebrală a lucrării lui Dumnezeu aici pe pământ și acesta este primul loc unde ar trebui să meargă zeciuiala. Biserică locală ne poate hrăni și sluji spiritual în feluri în care nici o altă organizație sau lucrare nu poate să o facă. Pe lângă primirea Cuvântului prin predicare și învățatură acolo, noi îl putem suna pe pastor sau pe altcineva din biserică dacă avem nevoie de ajutor și la miezul nopții, avem posibilități de slujire, pastorii sunt cei ce îi binecuvintează pe copiii noștri nou-născuți, oficiază căsătorii, și consiliază sau sfătuiesc pe oameni cu privire la problemele și situațiile prin care trec. De asemenea, în biserică locală ne bucurăm și de lauda și închinarea corporativă, de părtășia cu ceilalți credincioși și de ucenicizarea copiilor și a tinerilor în căile lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu toate bisericile locale sunt cu adevărat o cămară și nu toate împlinesc nevoile oamenilor care fac parte din acele biserici, în special în domeniul predicării și al învățaturii. Există oameni care merg la biserică în fiecare săptămână și nu se hrănesc niciodată spiritual, dar se hrănesc de la alte biserici, lucrări creștine sau învățături. Dacă nu ne aflăm într-o biserică locală în care ne hrănim cu adevărat și în care putem să slujim, ar trebui să încercăm să găsim o altă biserică locală bună în zona noastră, și să dăm zeciuiala în biserică respectivă. În această situație, doar ofertele ce depășesc zeciuiala pot merge și la alte lucrări, biserici sau organizații. Însă dacă nu putem găsi o biserică bună sau, din alte motive, decidem să rămânem într-o biserică care nu ne hrănește spiritual, ci ne hrănim din altă parte,

atunci am putea direcționa o porțiune din zeciuiala noastră sau chiar întreaga zeciuială către locul unde suntem hrăniți cu adevărat.

Tot aici, un alt lucru important de menționat este că în trupul global al lui Cristos, s-a pus foarte mult accent pe slujba de pastor, pe faptul că orice slujire sau lucrare trebuie să treacă neapărat prin biserică și că ar trebui să fie întotdeauna aprobată de pastor. Desigur, smerenia, supunerea și consultarea cu pastorul bisericii locale cu privire la o inițiativă de slujire își are locul ei, însă uneori acest proces a fost dus la extremă până într-acolo că o slujire în afara bisericii locale nu poate fi fondată sau făcută decât dacă pastorul o aprobă, chiar dacă Duhul Sfânt ne călăuzește să facem acea slujire. La urma urmei, biserica locală este chemată să-i instruiască pe credincioși și să le dea drumul să meargă la oameni și să le slujească. Pe de altă parte, în Efeseni 4:11-12, Biblia ne spune că Isus Însuși a dat pentru echiparea sfinților în vederea lucrării de slujire nu numai pastori, ci și apostoli, profeți, evangheliști și învățători. De cele mai multe ori, oamenii din aceste roluri nu slujesc doar o biserică locală, ci mai multe biserici din întreaga lume. Toate acestea sunt chemări de prima linie și de conducere și nu pot funcționa întotdeauna la capacitatea maximă și în chemarea lor deplină în biserică locală, deoarece pastorii bisericii locale sunt cei responsabili în principal să slujească oamenilor în acel context. Prin urmare, există alte lucrări de slujire și organizații spirituale în afara unei biserici locale care se nasc și slujesc oamenilor în acele alte roluri specifice: lucrări de învățătură, lucrări evangelistice, organizații de lucrare profetică, și rețele de apostoli. Nu înseamnă că acești slujitori sunt scutiți de la a face parte dintr-o biserică locală. Fiecare credincios, indiferent de chemarea, rolul sau slujirea lui, ar trebui să facă parte dintr-o biserică locală. Însă, având în vedere că acestea sunt tot lucrări spirituale care îi hrănesc pe oameni și le slujesc oamenilor din punct de vedere spiritual și, întrucât sunt dați ca daruri de către Isus bisericii globale, zeciuiala noastră sau anumite porțiuni din zeciuială pot merge și la aceste lucrări de slujire. Printre prioritățile unei biserici locale s-ar putea să nu fie întotdeauna sprijinirea financiară a acestor slujiri din afara bisericii. În ceea ce privește ajutorarea orfanilor, văduvelor și a săracilor, care este tot o slujire spirituală a Împărăției, bisericile locale ar trebui să se implice cel mai activ și să utilizeze o parte din veniturile lor din zeciuiele în acest scop. Cu toate acestea, de cele mai multe ori acest lucru nu este suficient și există multe organizații creștine non-profit și organizații de caritate care

ajută semnificativ în acest domeniu. Am văzut în Vechiul Testament cum oamenii dădeau o zeciuială separată sau oferte la fiecare 3 ani pentru cei nevoiași. Dacă ar fi să translăm această practică în Noul Testament, cred că zeciuiala noastră ar trebui să fie direcționată către acele lucrări și biserici al căror obiectiv principal este edificarea spirituală a Trupului, în timp ce orice alte oferte din afara zeciuiei (sau chiar alte zeciuiei separate) ar putea merge către organizații caritabile.

Trebuie să dăm zeciuiala când suntem în datorii?

Chiar dacă suntem în datorii sau trecem printr-un perioadă financiară mai dificilă, zeciuiala ar trebui să fie totuși o prioritate. Deși este tentant să folosim acești bani pentru a ne plăti datoriile, disciplina (și credința) pe care o zidește zeciuiala este de mare valoare, Îl onorează pe Dumnezeu și ne lărgeste inimile. Chiar și atunci când avem datorii, putem să avem o atitudine de dărnicie – și să fim generoși! Acest lucru este probabil mai ușor de făcut dacă deja ne-am disciplinat și ne-am antrenat în timp să facem acest lucru, fără a reconsidera vreodată. Altfel, suntem mult mai predispuși la necredință în acest domeniu. Însă chiar și în această situație de necredință, este o ocazie să ne provocăm pe noi înșine și credința noastră să avem mai multă încredere în Dumnezeu că va avea grijă de datoriile noastre decât în cei 10% din venitul nostru. Ca alternativă, am putea încerca, de asemenea, să aruncăm o privire la bugetul nostru și să găsim modalități de a reduce cheltuielile pe alte lucruri.

Dacă nu suntem convinși în inima noastră că ar trebui să dăm tot timpul zeciuiala și când suntem în datorii, atunci este mai bine să dăm mai puțin, dar cu convingere și bucurie deplină, decât toată zeciuiala cu vinovăție și din necesitate. Romani 14:23 ne spune că orice nu vine din credință (sau convingere) este păcat. Iar 2 Corinteni 9:7 ne încurajează să dăm cu bucurie. Continuarea ascultării a mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la prosperitatea noastră în Cristos (și nu neapărat dăruirea unei sume fixe cu vinovăție), este cea care ne va crește credința pentru prosperitate și ne va ajuta să ajungem la punctul în care să putem să dăm toate zeciuiala cu bucurie chiar și în timp ce suntem în datorii.

Ce se întâmplă dacă nu dăm zeciuială?

Noi suntem învățați de cele mai multe ori că, în conformitate cu Maleahi 3:8-9, dacă nu dăm zeciuiala, Îl jefuim pe Dumnezeu și suntem blestemați cu un blestem. Acest pasaj era adevărat în Vechiul Testament, când oamenii erau sub Lege. Însă nu mai este adevărat în Noul Testament. Galateni 3:13 spune următorul lucru:

Galateni 3:13 (BTF2015)

¹³Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi; fiindcă este scris: Blestemat este oricine atârână pe lemn,

Cristos a luat tot blestemul care vine ca rezultat al încălcării Legii (toate blestemele din Deuteronom 28 inclusiv ne darea zeciuiei) și, în consecință, noua creație în Cristos (2 Corinteni 5:17) este întotdeauna binecuvântată și nu poate să fie NICIODATĂ blestemată din nou. Avem dreptul numai la binecuvântările din Deuteronom 28 (și încă multe alte binecuvântări și promisiuni) fără nici o condiție. Toate condițiile necesare de ascultare și sfințenie au fost îndeplinite de Cristos pentru noi, iar acum noi suntem în El (1 Corinteni 1:30; 1 Ioan 4:17). De aceea, suntem întotdeauna binecuvântați. Poate Cristos să mai fie blestemat vreodată? Desigur că nu. Acesta este motivul pentru care nici noi nu mai putem fi niciodată blestemați, chiar și dacă nu dăm nimic Împărăției lui Dumnezeu. Dacă aruncăm o privire la exemplul lui Balaam și Balak, putem vedea clar ca și principiu general că ceea ce Dumnezeu a binecuvântat odată, nimic și nimeni nu poate revoca sau întoarce, inclusiv El Însuși.

Numberi 23:20 (BTF2015)

²⁰Iată, eu am primit poruncă să binecuvântez și El a binecuvântat; iar eu nu pot întoarce aceasta.

Înseamnă acest lucru că Dumnezeu nu dorește ca noi să dăm nimic Împărăției Sale în Noul Testament? Desigur că nu, pentru că El ESTE UN DUMNEZEU DARNIC și GENEROS. Cu toate acestea, El nu va blestema sau pedepsi pe nimeni care nu face acest lucru. În tărâmul

spiritual și din punctul de vedere al lui Dumnezeu, noi continuăm să rămânem binecuvântați atât financiar cât și în toate felurile posibile, chiar dacă niciodată nu dăm zeciuială și nici nu dăm nimic bisericii sau altor lucrări. De ce? Pentru că materializarea acelor binecuvântări în lumea fizică naturală depinde doar de credință ca toate celelalte lucruri în Evanghelie. Însă, dărnicia regulată face ceva în mințile și inimile noastre: crește și consolidează eliberarea credinței în domeniul prosperității, astfel încât să putem să ne bucurăm și să materializăm mai multe binecuvântări pe care le avem deja disponibile în spirit, și într-un ritm mai rapid.

Depind vindecarea și prosperitatea noastră de zeciuială?

Nu în mod direct, nu. Ele depind doar de credința în Cuvântul lui Cristos. Vindecarea și prosperitatea sunt primite numai prin credință și sunt complet incluse în mântuire. Nimeni nu poate cumpăra minuni și vindecare de la Dumnezeu cu bani. Mai mult decât atât, dacă vrem să folosim principiul semănatului și al seceratului, semănatul banilor nu va produce o recoltă de minuni. Semănarea banilor va produce doar o recoltă de bani în cel mai bun caz. Însă, Cuvântul lui Dumnezeu despre vindecare, prosperitate și minuni este singura sămânță care, atunci când este semănată în inimile noastre, va produce o recoltă a acelor lucruri. Când noi, ca oameni în Cristos, credem Cuvântul lui Dumnezeu despre prosperitate, că am fost deja făcuți prosperi și dăm zeciuiala cu bucurie din acea credință (fără a ne gândi la cât vom primi înapoi), acea faptă de a da întărește credința despre faptul că noi suntem prosperi deja (udăm sămânța prosperității în inima noastră). Acea credință va produce mai multă prosperitate în viața noastră.

Apoi, credința pe care am câștigat-o în domeniul prosperității și care ne aduce mai multă prosperitate, se va prelinge și în alte domenii. Vom avea mai multă credință și pentru vindecare, pentru victorie, pentru succes și pentru sfințenie. Acesta este principiul lui David: „Dumnezeu a fost cu mine când am ucis leul și ursul, iar Dumnezeu va fi cu mine și pentru a ucide uriașul.” Ori de câte ori umblăm în sfințenie de exemplu, avem mai multă credință să ne rugăm și pentru bolnavi. Când facem o faptă păcătoasă, conștiința noastră ne condamnă (nu Dumnezeu) și, ca urmare, credința se diminuează atât în domeniul biruinței păcatului, cât și în domeniul slujirii în vindecare atât a noastră cât și a celorlalți. Astfel, actul de a da

produce neprihănirea Evangheliei în toate fațetele ei și în toate domeniile vieții noastre, pe când lipsa de dărnicie poate limita în mod indirect minunile din viața noastră. Zeciuiala este un instrument și o disciplină cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat, așa cum sunt postul, rugăciunea și Cina Domnului, menite să ne ajute să umblăm în mai mult din moștenirea pe care Dumnezeu ne-a oferit-o prin Evanghelie.

Este adevărat că văduva de la Sarepta i-a oferit lui Ilie tot ce a avut și că, în consecință, nevoile ei au fost suplinite supranatural pentru următorii trei ani. Însă, 1 Împărați 17:9 spune: „Am poruncit acolo unei femei văduve să îți poarte de grijă.” Domnul i-a poruncit să aibă grijă de Ilie. Satisfacerea nevoilor ei nu a fost pe primul loc, deși și acest lucru s-a întâmplat; ea a dăruit cu credință pentru a-l ajuta pe omul lui Dumnezeu.

Este, de asemenea, adevărat că darurile lui Corneliu au ajuns în fața lui Dumnezeu ca o jertfă de aducere aminte (Faptele Apostolilor 10:4), dar credința sa este ceea ce a plăcut lui Dumnezeu (Evrei 11:6). Dărnicia lui a fost doar un simbol evident al credinței sale și al încrederii în Domnul. Binecuvântările lui Dumnezeu nu pot fi cumpărate cu nimic (Fapte 8:18-20).

Este din nou adevărat că atunci când ne lăsăm casa noastră, frații, surorile, copiii și poate afacerile de dragul Domnului, El ne va da înapoi de o sută de ori mai mult în această viață (Marcu 10:30). Însă, chiar și în acest context, binecuvântările însutite nu vor veni datorită renunțării la lucruri și oameni în sine, ci ca rezultat al credinței în chemarea lui Dumnezeu pe care o manifestăm și datorită responsabilității pe care ne-o asumăm de a înainta Împărăția și de a merge.

Ne va da Dumnezeu înapoi zeciuiala înmulțită?

Nu, El nu va face acest lucru, nu există o asemenea promisiune. El ne-a dat deja toată prosperitatea care poate fi dată și ea este în noi, în duhul nostru renăscut. Trebuie doar să o manifestăm în afară prin credință. Iar aici zeciuiala joacă un rol, așa cum am menționat anterior. Chiar și în cazul semănatului și al seceratului de bani, nu Dumnezeu este Cel care îi face pe oameni să secere, dar legea în sine a semănatului și seceratului pe care Dumnezeu a

stabilit-o face ca oamenii (atât credincioși, cât și necredincioși) să aibă recolte, dacă au semănat în pământuri bune și dacă ei înșiși nu își sabotează recolta singuri printr-o mentalitate de sărăcie sau o atitudine negativă față de bani.

Se spune adesea de la amvon că nimeni nu poate să îl întrecă pe Dumnezeu în dărnicie. Acest lucru este adevărat dacă ne referim la faptul că Dumnezeu ne-a dat deja totul și nimeni nu poate să-L întrecă în a dăruia ceva mai mult decât ceea ce El ne-a dat deja. Însă, dacă prin afirmația că nimeni nu-L poate întrece pe Dumnezeu, ne referim la faptul că Dumnezeu ne va da întotdeauna înapoi mai mult decât am dat noi și pe deasupra și înmulțit ca reacție la dărnicia noastră, acest lucru nu este adevărat. Dărnicia noastră va înmulți credința în prosperitatea pe care Dumnezeu ne-a dat-o deja și va face ca această prosperitate să se manifeste într-o măsură tot mai mare în lumea materială.

Descarcă mesaj audio

Puteți asculta mesajele audio (sau le puteți descărca) ale articolului de mai sus aici:

[Sesiunea 1 - Zeciuiala în Noul Testament \(Partea 1\)](#)

[Sesiunea 2 - Zeciuiala în Noul Testament \(Partea 2\)](#)